

11 grudnia 2009

Wytyczne w sprawie wprowadzenia w życie zmienionego systemu dużych zaangażowań

Streszczenie

1. Znowelizowane zasady dotyczące dużych zaangażowań zostały włączone do zmienionej Dyrektywy Wymogów Kapitałowych. Zmiany będą musiały być wprowadzone do prawa państw członkowskich do 31 października 2010 r., a winny być stosowane od 31 grudnia 2010 r.
2. Do zapewnienia zharmonizowanego stosowania zmienionych zasad dotyczących dużych zaangażowań, we wszystkich państwach członkowskich, CEBS opracował niniejsze wytyczne, które obejmują dwa szczególne aspekty, w zakresie których CEBS widzi potrzebę dalszych wskazówek. Głównym tematem pierwszej części wytycznych jest definicja "klientów powiązanych", a w szczególności, "kontrola" i "ekonomiczne powiązania"; druga część natomiast przedstawia postępowanie z programami zaangażowań posiadającymi aktywa bazowe dla celów dużych zaangażowań. CEBS opracował także wytyczne w sprawie wymagań w zakresie sprawozdawczości dla dużych zaangażowań, które zostały opublikowane w oddzielnym dokumencie, ponieważ będą uwzględnione w ramach COREP w celu zapewnienia ujednolicenia europejskiego systemu sprawozdawczości.
3. Aby system dużych zaangażowań skutecznie funkcjonował zarówno jako system ograniczający ryzyko i jako ograniczenie negatywnego wpływu kontrahenta na instytucję, duże zaangażowania powinny być łatwo identyfikowalne przez instytucje. Obejmuje to identyfikację powiązań pomiędzy klientami. W związku z tym, wytyczne mają na celu zapewnienie jasności co do koncepcji wzajemnych powiązań, w szczególności, gdy kwestie związane z kontrolą lub ekonomiczną zależnością mogą prowadzić do identyfikowania klientów jako podmioty powiązane.
4. CEBS zawarł w niniejszym dokumencie niepełny wykaz wskaźników kontroli, które pomogą instytucji w identyfikacji związków kontroli. Nawet jeżeli nie ma zastosowania kwestia kontroli jednego klienta nad innym, instytucja ma obowiązek ustalić, czy istnieje relacja ekonomicznej zależności między klientami. Jeżeli jest prawdopodobne, że problemy finansowe jednego klienta spowodowałyby trudności ze spłatą zobowiązań przez innego (innych), istnieje pojedyncze ryzyko, które należy brać pod uwagę. Zależność gospodarcza między klientami może być wzajemna lub tylko jednostronna. CEBS dostarcza niepełny wykaz przykładów ilustrujących możliwe zależności między klientami, w przypadku których instytucje powinny przeprowadzić dalsze dochodzenie dotyczące konieczności identyfikowania klientów jako podmioty powiązane.
5. CEBS także bierze pod uwagę możliwe powiązania klientów mających wspólne źródło finansowania i dostarcza wytycznych w zakresie przypadków, w których klientów należy (lub nie należy) uznać za powiązanych ze względu na istniejące powiązania w obszarze źródeł finansowania.
6. Identyfikacja powiązanych ze sobą klientów powinna być integralną częścią udzielania kredytów przez instytucje oraz procesu nadzoru, a każda instytucja powinna mieć określoną procedurę prowadzenia tego rodzaju identyfikacji. O ile instytucje powinny dążyć do zastosowania tego procesu dla wszystkich swoich zaangażowań, CEBS uznaje, że może to być trudne w praktyce i proponuje proporcjonalne podejście: jako minimum, intensywny proces powinien być stosowany do wszystkich zaangażowań, które przekraczają 2% funduszy

własnych instytucji na poziomie indywidualnym lub na poziomie skonsolidowanym.

7. Zaangażowania mogą powstać nie tylko poprzez bezpośrednie inwestycje ze strony instytucji, ale także poprzez inwestycje w programy¹, które z kolei inwestują w aktywa bazowe. Idealnie – w uzupełnieniu do programu – aktywa bazowe w systemie powinny być brane pod uwagę podczas obliczania zaangażowania, dla celów dużych zaangażowania.
8. Dlatego CEBS uważa, że podejście przeglądowe jest najbardziej wrażliwym na ryzyko podejściem z punktu widzenia dużych zaangażowań. Jednak CEBS przyznaje, że przegląd nie zawsze jest możliwy lub wykonalny i proponuje jako alternatywę bardziej konserwatywne postępowanie w takich przypadkach. CEBS uważa, że takie podejście zapewnia z jednej strony odpowiednią zachętę do korzystania z podejścia przeglądowego, ale z drugiej strony, umożliwienie zachowania wystarczającej elastyczności przez instytucję. W związku z tym decyzja co do najbardziej odpowiedniego podejścia dla konkretnego systemu jest pozostawiona instytucji.
9. Alternatywne metody zapewniają elastyczność poprzez uwzględnienie częściowej wiedzy o systemie lub jego podstawowych aktywach (częściowy przegląd, podejście strukturalne) albo poprzez uwzględnienie rozdrobnienia. Jednak należy również uwzględnić większą niepewność związaną z nieznanymi zaangażowaniami bazowymi (lub całymi systemami). W związku z tym instytucja ma obowiązek zbadać wszystkie nieznanne zaangażowania bazowe w systemie i całe nieznanne systemy jako należące do jednej oddzielnej grupy powiązanych ze sobą klientów.
10. CEBS również rozważył zastosowanie proponowanego podejścia do produktów transzowych i opracowała szereg przykładów, które są opisane w części 2, sekcji C niniejszego dokumentu, aby pokazać, jak działają różne podejścia.

¹ Takie jak przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania (CIU) i finansowanie strukturalne/strukturyzowane instrumenty finansowania (np. sekurytyzacja)

Spis treści

Streszczenie	2
Spis treści	4
Wprowadzenie	5
Część I. Klienci powiązani	8
<i>A. Definicja grupy klientów powiązanych w art. 4 ust. 45 Dyrektywy 2006/48/WE</i>	<i>8</i>
<i>B. Interpretacja kontroli.....</i>	<i>9</i>
<i>c. Zwolnienie z obowiązku grupowania klientów ze względu na "kontrolę.....</i>	<i>11</i>
<i>D. Interpretacja powiązań ekonomicznych (jedno ryzyko).....</i>	<i>12</i>
<i>E. Relacja między powiązaniem poprzez kontrolę i powiązaniem poprzez powiązanie ekonomiczne</i>	<i>16</i>
<i>F. Kontrola i procedury zarządzania w celu zidentyfikowania powiązanych ze sobą klientów</i>	<i>17</i>
Część II. Traktowanie zaangażowań wobec programów z aktywami bazowymi, zgodnie z art. 106 (3) Dyrektywy 2006/48/WE	19
<i>A. Zasady leżące u podstaw projektu wytycznych</i>	<i>19</i>
<i>B. Traktowanie programów z aktywami bazowymi</i>	<i>20</i>
<i>C. Traktowanie produktów transzowych.....</i>	<i>24</i>

Wprowadzenie

11. Zmienione zasady dotyczące dużych zaangażowań zawarte są w zmienionej Dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych² (zwanej dalej dyrektywą CRD). Zmiany będą musiały być zaimplementowane przez państwa członkowskie do 31 października 2010 r., a winny być stosowane od 31 grudnia 2010 r.
12. Zmienione przepisy dotyczące dużych zaangażowań opierają się na opinii CEBS przedstawionej Komisji Europejskiej³. Dla zapewnienia zharmonizowanego stosowania zmienionych zasad dotyczących dużych zaangażowań, we wszystkich państwach członkowskich, CEBS opracował niniejsze wytyczne, które obejmują dwa szczególne aspekty, w zakresie których CEBS widzi potrzebę dalszych wskazań.
 - i) definicji „klientów powiązanych”, w szczególności „kontroli”, „powiązań ekonomicznych” oraz
 - ii) postępowania z programami zaangażowań posiadającymi aktywa bazowe dla celów dużych zaangażowań.

CEBS opracowała także wytyczne w sprawie wymagań w zakresie sprawozdawczości dla dużych zaangażowań, które zostały opublikowane w oddzielnym dokumencie, ponieważ będą uwzględnione w ramach COREP w celu ujednoczenia europejskiego systemu sprawozdawczości.

Ocena wpływu

13. Wytyczne określone w niniejszym dokumencie opierają się na pracy CEBS w sprawie dużych zaangażowań i opinii CEBS dla Komisji Europejskiej. Niemniej jednak, CEBS przeprowadził zaawansowaną ocenę wpływu (IA) w zakresie klientów powiązanych oraz postępowania w przypadku programów z aktywami bazowymi⁴. CEBS poprosił o opinię organ doradzający w sprawie oceny wpływu i

² Dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych (CRD) jest technicznym wyrażeniem ujmującym Dyrektywę 2006/48/WE oraz Dyrektywę 2006/49/WE. Należy zauważyć, że ogólne odniesienia do Dyrektywy 2006/48/WE, Dyrektywy 2006/49/WE czy dyrektywy CRD stanowi odniesienie do zmienionych wersji tych dyrektyw. Dyrektywa 2009/111/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009, która wprowadza zmiany, jest dostępna pod adresem: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2009:302:0097:0119:EN:PDF>.

³ CEBS wydał dwie techniczne opinie na temat dużych zaangażowań. Pierwsza opinia, przedstawiona w 2006 r., zawierała zestaw bieżących praktyk nadzorczych oraz raport na temat bieżących praktyk branży. Druga opinia CEBS koncentrowała się na merytorycznych aspektach ram dotyczących dużych zaangażowań i była podzielona na dwie części. Cześć 1 opinii została przedstawiona w listopadzie i obejmowała założenia systemu dużych zaangażowań – cel, potrzebę i odpowiedni poziom ograniczeń dużych zaangażowań; czy system dużych zaangażowań można uznać za spełniający cele; badanie „metryki” obliczania wartości zaangażowań; oraz rozważenie zakresu, w jakim jakość kredytowa kontrahenta może lub powinna zostać uznana. Cześć 2 opinii została przedstawiona w kwietniu 2008 i obejmowała kwestie zmniejszania ryzyka kredytowego oraz pośrednich zaangażowań; postępowania z między-bankowymi zaangażowaniami; postępowania z wewnątrzgrupowymi zaangażowaniami i innymi kwestiami związanymi z grupami; aspektami ksiąg handlowych; zakresem zastosowania systemu, w tym kwestię czy podejście typu „jeden rozmiar jest dobry dla wszystkich” jest pożądane, czy nie; spójności definicji, szczególnie definicją powiązanych klientów; postępowaniem przy przekroczeniu ograniczeń; oraz wymogami sprawozdawczości.

⁴ Ocena wpływu nie została przeprowadzona w przypadku wytycznych w sprawie wymogów sprawozdawczości, ponieważ proponowany formularz i wytyczne sprawozdawczości zostaną zawarte w ramach COREP, dla których zostanie przeprowadzona całościowa ocena wpływu.

wykorzystał, z uwzględnieniem ograniczeń czasowych, metody zawarte w Wytycznych 3L3 IA.⁵

14. W zakresie klientów powiązanych, CEBS oszacował koszty i korzyści wydania szczegółowych wytycznych w odniesieniu do obecnej sytuacji. Po analizie kosztów i korzyści, CEBS uznał, że uzasadnione jest wydanie szczegółowych wytycznych, jak zostało to określone w niniejszym dokumencie. Podczas gdy jest prawdopodobne, że pojawią się dodatkowe koszty dla instytucji w związku z wymogiem spełnienia wytycznych, korzyści płynące z takiego rozwiązania wydają się przewyższać koszty. Jasne zasady identyfikacji klientów powiązanych (ryzyko klastra) przyczynią się do poprawy zarządzania ryzykiem w tym zakresie oraz będą pozytywnie wpływać na równą konkurencję i stabilność finansową.
15. W sprawie traktowania programów z aktywami bazowymi, CEBS rozważył koszty i korzyści wynikające z obowiązku stosowania zasady „pełnego przeglądu” lub kombinacji metod w stosunku do obecnej sytuacji. Wymóg stosowania „pełnego przeglądu” przeciwdziałałby zawodności rynku, ale wydaje się on nakładać duże koszty na instytucje i nie w pełni brać pod uwagę korzyści rozdrobnienia czy transzy zaangażowań. W związku z tym, CEBS uznał, że kombinacja metod wydaje się przeciwdziałać poważnej zawodności rynku w tym zakresie, przy jednoczesnym utrzymaniu minimum kosztów.

Konsultacja z uczestnikami rynku

16. Członkowie i Obserwatorzy z Zespołu Konsultacyjnego zostali zaproszeni do nominowania ekspertów z branży, aby zapewnić techniczny wkład w prace CEBS⁶. Eksperti zostali poproszeni o komentarz na temat wcześniejszych projektów wytycznych i przekazali CEBS swoją opinię techniczną dotyczącą wielu ważnych kwestii.
17. W dniu 12 czerwca 2009 r., CEBS opublikował dokument konsultacyjny (CP26)⁷. Konsultacje zakończono 11 września 2009r. i otrzymano siedemnaście odpowiedzi.⁸ Ponadto, CEBS zorganizował konsultacje publiczne, które odbyły się 7 września 2009 roku.⁹ CEBS rozważył otrzymane informacje zwrotne i rozpatrzył propozycje konsultacji w celu rozwiązania głównych kwestii poruszonych przez uczestników rynku.¹⁰ Wytyczne określone w niniejszym dokumencie są wynikiem przeglądu proponowanych konsultacji.

⁵ Wytyczne dotyczące oceny wpływu zostały opublikowane 30 kwietnia 2008 r.: <http://www.c-eps.org/getdoc/9681fba5-2521-4b10-8e80-ac98f9a4e26c/3L3-Committees-reinforce-the-eps-commitment-to-the-p.aspx>

⁶ Lista ekspertów z branży jest opublikowana na stronie internetowej CEBS: <http://www.c-eps.org/getdoc/b4e8fb8b-6b94-47cd-a311-8006be40c753/Large-Exposures.aspx>

⁷ CP26 znajduje się na stronie: <http://www.c-eps.org/Publications/Consultation-Papers/All-consultations/CP21-CP30/CP26.aspx>

⁸ Szesnaście odpowiedzi jest jawnych i zostało opublikowanych na stronie internetowej CEBS pod adresem: <http://www.c-eps.org/getdoc/9f78301c-2da1-4c62-b7d1-f17174a1ae0c/Responses-to-CP26.aspx>

⁹ Streszczenie konsultacji publicznych znajduje się na stronie: <http://www.c-eps.org/getdoc/19377c30-c90d-4189-8e7a-2f538499ca76/CEBS-organises-a-public-hearing-on-its-draft-guidelines.aspx>

¹⁰ Oświadczenie zawierające opinie dotyczące CP26 znajduje się na stronie: <http://www.c-eps.org/documents/Publications/Standards---Guidelines/2009/Large-exposures-feedback-document.aspx>

Wdrażanie wytycznych

18. CEBS oczekuje od swoich członków zastosowania niniejszych wytycznych do 31 grudnia 2010 r. w tym samym czasie, gdy wejdą w życie zmienione zasady dotyczące dużych zaangażowań. W kwestii postępowania z programami z aktywami bazowymi określonymi w części II niniejszych wytycznych, CEBS proponuje, aby do 31 grudnia 2015 r. instytucje mogły traktować programy utworzone przed dniem 31 stycznia 2010 r. zgodnie z zasadami postępowania z programami, które obowiązywały przed wejściem w życie wytycznych. CEBS przyznaje, że wdrożenie niektórych konkretnych aspektów wytycznych spowoduje koszty dla nadzorowanych instytucji, ponieważ będą one prowadziły do zmian w obowiązujących procedurach. W związku z tym, CEBS zaleca – w razie potrzeby – aby krajowe organy nadzoru zapewniały nadzorowanym instytucjom wystarczającą elastyczność w zakresie realizacji poszczególnych aspektów wytycznych.
19. W celu zapewnienia harmonizacji praktyk we wszystkich państwach członkowskich, CEBS rozważa przeprowadzenie badania realizacji wytycznych po roku od daty rekomendowanego wdrożenia.

Część I. Klienci powiązani

20. System dużych zaangażowań jest jednokierunkowy, mający na celu ograniczenie wpływu niepowodzenia kontrahenta na instytucję. Ryzyko idiosynkratyczne stanowi skutki zagrożenia, które są szczególnie odczuwalne dla indywidualnych kredytobiorców. Celem definicji klientów powiązanych w dyrektywie CRD wprowadzono identyfikację klientów, którzy są ściśle powiązani czynnikami ryzyka idiosynkratycznego w taki sposób, że rozsądne jest, aby traktować ich jako jedno ryzyko. W związku z tym konieczne jest, by organy regulacyjne wyraźnie określiły pojęcie powiązań wzajemnych, w szczególności, gdy kwestie związane z kontrolą lub zależnością ekonomiczną mogą prowadzić do grupowania klientów.

A. Definicja grupy klientów powiązanych w art. 4 ust. 45 Dyrektywy 2006/48/WE

21. „Grupa klientów powiązanych” oznacza:

(a) dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych, które, jeśli nie wykazano inaczej, stanowią jedno ryzyko, ponieważ jedna z nich, bezpośrednio lub pośrednio ma kontrolę nad inną lub innymi osobami; albo

(b) dwie lub więcej osób fizycznych lub prawnych, między którymi nie zachodzi stosunek kontroli określony w pkt. a, lecz które należy uznać za stanowiące jedno ryzyko, gdyż są one na tyle wzajemnie ze sobą powiązane, że jeżeli jednego z nich dotkną problemy finansowe, w szczególności trudności z finansowaniem lub spłatą, inna osoba lub wszystkie inne osoby mogłyby napotkać trudności z finansowaniem lub spłatą”

22. Koncepcja klientów powiązanych jest stosowana w dwóch różnych kontekstach w Dyrektywie 2006/48/WE. Oprócz dużych zaangażowań, jest również stosowana przy klasyfikowaniu klientów w portfelu rynku detalicznego (zob. art. 79 Dyrektywy 2006/48/WE). Jednak w tych wytycznych CEBS koncentruje się na zastosowaniu art. 4 ust. 45 jedynie w stosunku do regulacji dużych zaangażowań.

23. Definicja klientów powiązanych, jak w art. 4 ust.45 Dyrektywy 2006/48/WE, odnosi się do powiązań wynikających z jednego z następujących czynników:

- jeden klient ma kontrolę nad innym;
- klienci są powiązani jakąkolwiek formą materialnej zależności ekonomicznej, na przykład:
 - bezpośrednią zależnością gospodarczą (np. powiązanie łańcuchem dostaw) lub zależnością od dużych klientów, lub
 - klienci mają wspólne główne źródło finansowania w postaci wsparcia kredytowego, możliwości finansowania lub bezpośrednio, pośrednio lub wzajemnej pomocy finansowej.

24. W przypadku rozbieżności między opinią instytucji i właściwych władz, to właściwy organ decyduje, czy klient powinien być traktowany jako część grupy klientów powiązanych.

25. Definicja kontroli w art. 4 ust. 9 Dyrektywy 2006/48/WE wyraźnie opisuje warunki wymagające skonsolidowanego raportu rocznego. Natomiast koncepcja klientów powiązanych w obrębie dużych zaangażowań obejmuje kontrolę, jak określono w

art. 4 ust. 9, a także wzajemne powiązania wynikające z innych środków, takich jak zależność ekonomiczna. Ten projekt wytycznych ma na celu zapewnienie przejrzystości w sprawie wzajemnych powiązania, niezależnie od tego jak doszło do ich powstania.

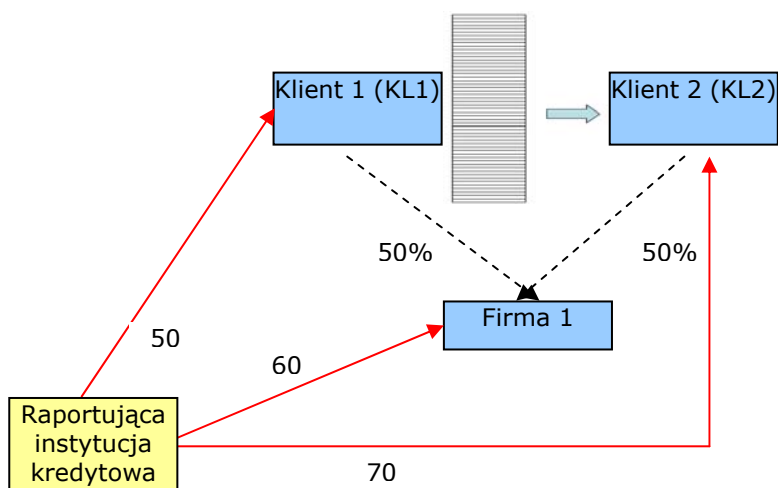
B. Interpretacja kontroli

26. Instytucja musi przede wszystkim opierać się na definicji kontroli zawartej w Dyrektywie CRD (art. 4 ust. 9 Dyrektywy 2006/48/WE), która jest oparta o definicję pochodzącą z rachunkowości (art. 1 Dyrektywy 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych). Kontrola oznacza związek między jednostką dominującą a jednostką zależną lub podobny związek między jakąkolwiek osobą fizyczną/osobą prawną i przedsiębiorstwem.
27. Oznacza to, że kontrola istnieje wówczas, gdy klient posiada bezpośrednio lub pośrednio przez jednostki zależne, więcej niż połowę kapitału lub prawa głosu, chyba że w wyjątkowych okolicznościach może być wyraźnie wykazane, że taka własność nie stanowi kontroli.
28. Klient posiadający 50% akcji/prawa głosu innego klienta może mieć jedno lub więcej uprawnień, o których mowa poniżej. Jest tak nawet w przypadku, gdy istnieją dwaj równi partnerzy/właściciele, którzy dzielą władzę i wspólnie zarządzają podmiotem (patrz przykład ust. 32).
29. Jednak kontrola może istnieć również wtedy, gdy klient posiada mniej niż połowę prawa głosu w danej jednostce lub nie posiada żadnych udziałów w jednostce.
30. W tych przypadkach instytucja powinna odnosić się do wskaźników kontroli, które są postrzegane w przypadku, gdy klient jest w stanie wykonywać jedno lub więcej z tych uprawnień:
 - prawo do zarządzania działalnością innego podmiotu¹¹, tak, aby uzyskać korzyści z jej działalności;
 - uprawnienie do decydowania o kluczowych transakcjach, takich jak przeniesienie zysków lub strat;
 - uprawnienie do powoływania lub odwoływania większości dyrektorów, rady nadzorczej, członków zarządu lub równoważnego organu zarządzającego tam, gdzie kontrolę nad jednostką sprawuje taki zarząd lub organ;
 - prawo do oddania większości głosów na posiedzeniach zarządu, zgromadzeniach ogólnych lub równorzędnych organach zarządzających tam, gdzie kontrolę nad jednostką sprawuje taki zarząd lub organ; i/lub
 - uprawnienia do koordynacji zarządzania przedsiębiorstwem poprzez zarządzanie innym, w dążeniu do wspólnego celu, na przykład, w przypadku, gdy te same osoby fizyczne zaangażowane są w zarządzanie lub są w zarządzie dwóch lub więcej przedsiębiorstw.
31. W przypadkach, gdy instytucja musi wydać decyzję uznaniową, wskaźniki te wraz z innymi odpowiednimi wskaźnikami są wykorzystywane do celów księgowych i mogą być wykorzystywane w celu określenia stosunku kontroli.

¹¹ W tym kontekście klient jest osobą fizyczną lub prawną (przedsiębiorstwo).

32. Zaistnieją pewne sytuacje, w których może być wymagane włączenie jednostki do więcej niż jednej grupy klientów powiązanych, na przykład, w przypadku podmiotu, w którym dwie osoby/firmy posiadają 50:50 udziałów, jeżeli korzystają z równej kontroli jednostki, ale nie są w inny sposób powiązane w rozumieniu art. 4 ust. 45 Dyrektywy 2006/48/WE (zob. wykres poniżej). To samo dotyczy przypadku, gdy klient zawarł „porozumienie akcjonariuszy” z innymi udziałowcami, aby uzyskać większościowe prawo głosu w danej jednostce, co oznacza, że wszyscy uczestniczący akcjonariusze mają kontrolę nad daną jednostką. Osoba fizyczna lub prawna, która jest współnikiem lub udziałowcem w jednej lub kilku spółkach cywilnych lub spółkach z o.o. sprawuje także kontrolę nad tymi podmiotami, w związku z tym powinny one zostać włączone do grupy klientów powiązanych dla każdego współnika/udziałowca.

Sprawozdawcza Instytucja Kredytowa (OF=1000) musi zgłosić do raportu 2 grupy klientów powiązanych (GCC)
 - Firma 1 ma być zawarta w obu:

Podmiot raportujący (OF=1000) raportuje dwie grupy podmiotów powiązanych (GPP) – Firma 1 powinna być uwzględniona w obydwu przypadkach:

GPP1 -> KL1 + Firma1 = 110

GPP2 -> KL2 + Firma1 = 130

-----> % własności

-----> ekspozycja

33. Przy obliczaniu zaangażowania grupy powiązanych klientów musi być brane pod uwagę całe zaangażowanie z powiązaniem klientem; nie ogranicza się ono do i nie jest proporcjonalne do formalnego procentu własności.
34. Z definicji klientów powiązanych wynika, że poziome grupy, zgodnie z art. 12 Dyrektywy 83/349/EWG w sprawie skonsolidowanych bilansów, które sporządzają skonsolidowane bilanse i skonsolidowane raporty roczne, są zgrupowane jako klienci powiązani. Tak jest w przypadku, jeżeli przedsiębiorstwo jest powiązane z jednym lub większą liczbą innych przedsiębiorstw, ponieważ wszystkie one mają tę samą spółkę macierzystą lub są zarządzane w sposób jednolity. Zarządzanie to może być oparte na podstawie umowy zawartej między przedsiębiorstwami, lub postanowienia protokołów lub statutu stowarzyszenia tych przedsiębiorstw, jeżeli zarząd lub organ nadzoru tego przedsiębiorstwa i jednego lub większej liczby innych przedsiębiorstw składa się w większej części z tych samych osób.
35. Jak wynika z kryterium kontroli, zaangażowania wobec podmiotów z tej samej grupy co instytucja sprawozdawcza zostaną uznane za jedno ryzyko. Wszystkie

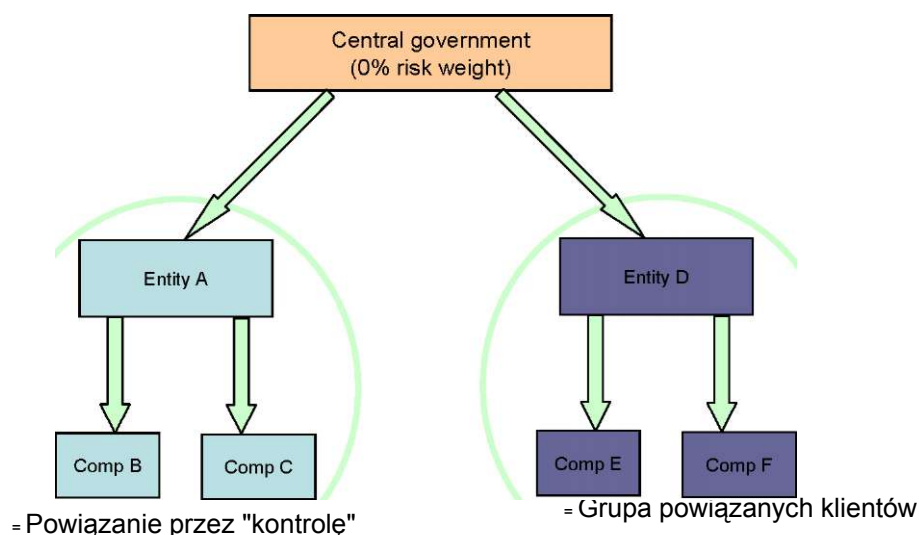
podmioty w ramach tej samej grupy są powiązanymi ze sobą klientami, mimo że zaangażowania niektórych lub wszystkich z nich mogą być zwolnione z zasad systemu dużych zaangażowań, w zależności od tego, w jaki sposób państwo członkowskie wdrożyło Artykuł 113 (4) (c).

36. Należy rozumieć, że sytuacja kontroli nie trwa jedynie w okresie przejściowym, lecz powinna być względnie stałym stanem. W artykule 4 (45) Dyrektywy 2006/48/WE użyte jest sformułowanie *"o ile nie wykazano inaczej"*. Należy je interpretować w ten sposób, że jeżeli instytucja jest w stanie wykazać, że to, co wydaje się być stosunkiem kontroli naprawdę nim nie jest, nie ma wymogu grupowania klientów. Przede wszystkim jest tak w przypadku posiadaczy akcji bez prawa głosu. Jednakże w przypadkach, gdy kontrola istnieje, nie jest istotne, że klient, na razie, faktycznie nie wykorzystuje swoich możliwości potencjalnej kontroli. W związku z tym dobrowolne samozwańcze ograniczenia w korzystaniu z kontroli, takie jak prawne wyodrębnienia lub oświadczenia o podobnym charakterze wydane przez klienta nie wykluczają potrzeby uznania takich klientów za powiązanych.

c. Zwolnienie z obowiązku grupowania klientów ze względu na "kontrolę"

37. Dla podmiotów, w których większość udziałów jest bezpośrednio własnością rządu centralnego (w przykładzie poniżej podmiotów A i D) i zaangażowania wobec rządu centralnego¹² otrzymują wagę ryzyka 0%, zgodnie z Dyrektywą 2006/48/WE, nie ma wymogu grupowania tych podmiotów jako grupy powiązanych ze sobą klientów. Dotyczy to również podmiotów kontrolowanych przez władze regionalne lub lokalne, traktowane jak rząd centralny, który otrzymuje wagę ryzyka 0% zgodnie z Dyrektywą 2006/48/WE. W takich przypadkach, nawet jeżeli właściciel ma kontrolę nad każdym podmiotem, ryzyko związane z zaangażowaniem jednego podmiotu nie jest zwykle związane z ryzykiem zaangażowania wobec innych podmiotów. Ponadto, niepowodzenie jednego podmiotu, który jest oddzielną osobą prawną, nie musi koniecznie nakładać obowiązku na właściciela do inwestowania większej kwoty kapitału. Jeżeli właściciel pomimo to podejmie taką decyzję, zakłada się, że ostatecznie można sfinansować podmiot poprzez zwiększenie przychodów. Zwolnienie to jednak nie ma zastosowania do dalszych podstruktur tych jednostek (w przykładzie poniżej podmiotów B, C, E, F). W takich przypadkach, podmioty te i ich spółki zależne muszą być włączone do grupy powiązanych ze sobą klientów. Dotyczy to również innych przypadków powiązań.

¹²Jest dorozumiane w oryginalnej opinii CEBS z kwietnia 2008 r., że zwolnienie to jest ograniczone do tych rządów, których zaangażowania (oraz ich władz regionalnych i lokalnych) otrzymują wagę ryzyka 0% zgodnie z Metodą Standaryzowaną ryzyka kredytowego, i jako takie domyślnie wykraczają poza zakres ryzyka, jaki obejmuje system dużych zaangażowań.

D. Interpretacja powiązań ekonomicznych (jedno ryzyko)

Zakres systemu dużych zaangażowań w stosunku do koncentracji ryzyka

38. Geograficzne i sektorowe koncentracje ryzyka nie wchodzą w zakres systemu dużych zaangażowań i są przedmiotem innych środków, takich jak ryzyko koncentracji w ramach filaru 2 z CRD. Instytucje, które działają jedynie w wyraźnie określonym obszarze geograficznym, czy w obszarze zdominowanym przez jeden konkretny przemysł (sektor), nie są bardziej narażone w prowadzeniu działalności przez zasady powiązanych klientów, niż inne instytucje. Koncentracja sektorowa stanowi wspólne ryzyko wpływające na wszystkie podmioty w tej samej branży; geograficzne ryzyko, to ryzyko dotyczące wszystkich podmiotów w tym samym regionie, podczas gdy powiązania gospodarcze stanowią idiosynkratyczne ryzyko, występujące oprócz ryzyka sektorowego i geograficznego.
39. Sektorowe i geograficzne ryzyko można określić jako zależność związaną z czynnikiem zewnętrznym (takim jak na przykład pewien rynek produktu lub określony region), który dotyczy wszystkich podmiotów działających w sektorze lub regionie, w ten sam sposób. Ryzyko idiosynkratyczne występuje w przypadku, gdy w wyniku dwustronnych powiązań, problemy finansowe jednego podmiotu są przekazywane za pośrednictwem tego powiązania do innej jednostki, która w innej sytuacji nie byłaby nimi dotknięta.

Interpretacja powiązań ekonomicznych

40. Nawet jeżeli nie stosuje się kwestia kontroli jednego klienta nad innym, instytucja ma obowiązek ustalić, czy istnieje stosunek zależności gospodarczej pomiędzy klientami. Jeżeli jest prawdopodobne, że problemy finansowe jednego klienta spowodowałyby trudności dla innego (innych) w zakresie pełnej i terminowej spłaty zobowiązań, istnieje jedno ryzyko, którym należy się zająć. Zależność gospodarcza między klientami może być wzajemna lub tylko jednostronna.
41. Zależność może pojawić się w ramach powiązań biznesowych (takich jak powiązania łańcucha dostaw, uzależnienie od dużych klientów, zaangażowanie kontrahenta, lub zależność finansowa), które nie są związane z odpowiednim ryzykiem sektorowym lub regionalnym, i sugeruje, że powiązani klienci są narażeni na ten sam idiosynkratyczny czynnik ryzyka. Jeśli to wystąpi to idiosynkratyczne ryzyko, wypłacalność jednego lub obu dłużników może być

zagrożona. W konsekwencji, współzależności między przedsiębiorstwami (lub osobami) z powodu dwustronnych stosunków gospodarczych może prowadzić do zarażenia niewypłacalnością, niezależnego od ryzyka sektorowego lub regionalnego. Fakt, że istnienie wspólnych idiosynkratycznych czynników ryzyka może prowadzić do zarażenia niewypłacalnością skądinąd niezależnych klientów, stanowi rdzeń koncepcji ekonomicznych powiązań.

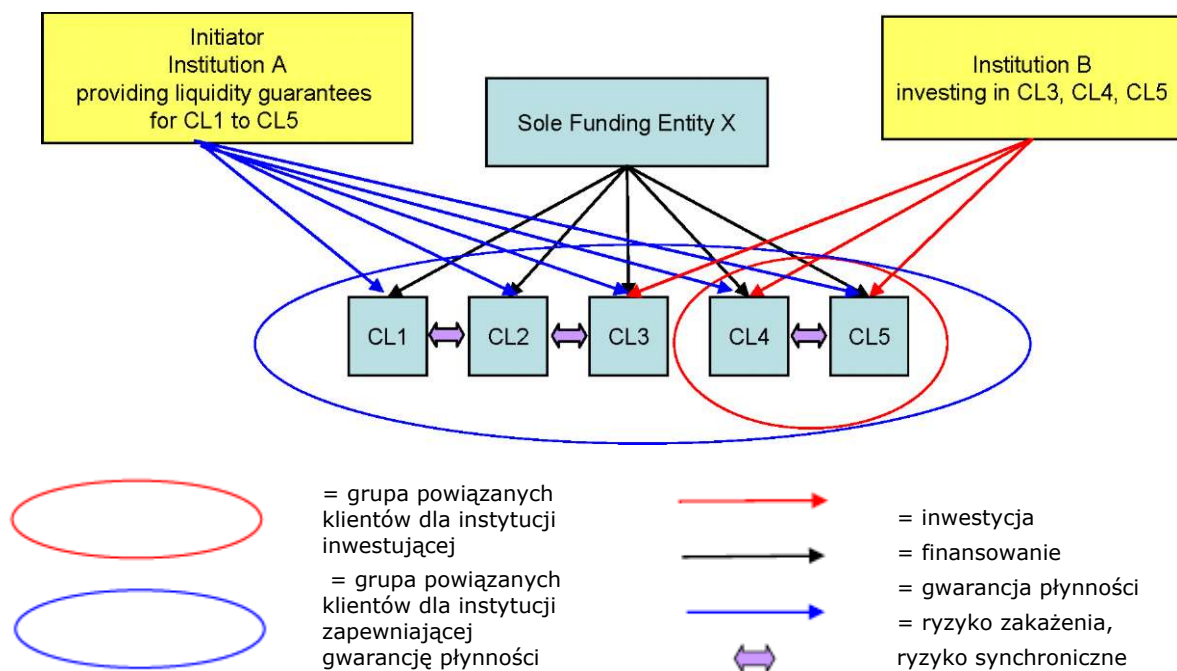
42. Uzasadnieniem definicji ekonomicznego powiązania w artykule 4 (45) (b) jest określenie zależności gospodarczych, których klient nie może pokonać bez trudności spłaty. Jednakże, nawet jeśli klient jest zależny od innego klienta poprzez, na przykład, relacje gospodarcze, może być nadal możliwe, aby klient znalazł zastępstwo dla tego partnera (w przypadku jego niewypłacalności), lub w celu zrekompensowania takiej straty w inny sposób, np. poprzez obniżenie kosztów, skupienie się na innych sektorach itp. Może to spowodować problemy praktyczne, takie jak niższe marże lub inne niedogodności, ale o ile instytucja dojdzie do wniosku, że klient będzie mógł doświadczyć takiej sytuacji nie stając w obliczu poważnych, zagrażających istnieniu trudności ze spłatą, nie ma obowiązku uznawania takich klientów za powiązanych. Z drugiej strony, jeżeli jest prawdopodobne, że klient nie będzie mógł, na przykład, doświadczyć utraty ważnego klienta, tzn. instytucja dojdzie do wniosku, że brak takiego klienta doprowadziłby do poważnych, zagrażających istnieniu trudności ze spłatą dla klienta, wtedy klienci tacy będą uważani za powiązanych.
43. Poniższe przykłady ilustrują możliwe ekonomiczne zależności między klientami, w przypadku których instytucje powinny przeprowadzić dalsze badania dotyczące konieczności grupowania tych klientów:
- kiedy jeden kontrahent zagwarantował w całości lub częściowo zaangażowania innego kontrahenta, lub w inny sposób jest zobowiązany, a zaangażowanie jest na tyle poważne dla emitenta, że emitent może być niewypłacalny, jeżeli wystąpi roszczenie. Jeżeli zaangażowanie nie jest znaczące, co oznacza, że ewentualna odpowiedzialność, jeśli wystąpi, nie zagraża wypłacalności emitenta, to takie stosunki są objęte zasadami Zmniejszania ryzyka kredytowego lub zastąpienia kontrahenta;
 - właściciel nieruchomości mieszkalnej/komercyjnej i najemca, który płaci większość czynszu;
 - znaczna część produkcji/wyników jest przeznaczona dla jednego klienta;
 - znaczna część należności lub zobowiązań klienta jest związana z jednym kontrahentem;
 - producent i dostawca, od którego dany producent zależy i którego zastąpienie wymagałoby czasu;
 - przedsiębiorstwa, które mają identyczną bazę klientów, składającą się z niewielkiej liczby klientów, gdzie możliwość znalezienia nowych klientów jest ograniczona;
 - w przypadku gdy instytucja odkryje, że klienci są uważani za powiązanych ze sobą przez inną instytucję, i
 - na rynku detalicznym:
 - dłużnik i jego/jej współ-kredytobiorca;
 - dłużnik i jego/jej małżonek/partner, jeśli przez postanowienia umowne lub prawa małżeńskie oboje mają zobowiązania, a pożyczka jest znacząca dla obojga; lub

- dłużnik i dający zabezpieczenie lub gwarant, pod warunkiem że zabezpieczenie lub gwarancja jest tak istotna dla emitenta, że wpłynęłaby na jego/jej zdolności do spłaty zobowiązań, jeżeli instytucja wezwałaby do spłaty gwarancji lub zabezpieczenia.
44. Nie jest możliwe udzielenie wyczerpującej listy ewentualnych przypadków powiązań gospodarczych. Każdy przypadek będzie miał własne cechy, a identyfikacja powiązanych klientów wymaga gruntownej wiedzy na temat klientów, a także świadomości ryzyka wynikającego z powiązań, ze strony pracowników instytucji.

Interpretacja powiązań ekonomicznych przez główne źródło finansowania

45. W odniesieniu do wzajemnych powiązań i finansowania w ogóle, jest oczywiste, że Artykuł 4 (45) Dyrektywy 2006/48/WE zobowiązuje instytucje do identyfikacji klientów, którzy są powiązani ze względu na relacje finansowania. Oznacza to, że problemy finansowania jednego podmiotu mogą przechodzić na inny z powodu uzależnienia od jednego źródła finansowania. "Zależność" w tym kontekście oznacza, że źródło finansowania nie jest łatwo wymienialne i że w tym przypadku klienci nie są w stanie dywersyfikować źródeł finansowania i uniezależnić się od finansowania przez ten podmiot, nawet biorąc na siebie niedogodności praktyczne lub wyższe koszty. Zamiarem nie jest zawarcie tu przypadków, w których kontrahenci działają na tym samym rynku (np. na rynku papierów wartościowych), ale tych, w których finansowanie klientów opiera się na tym samym źródle. Ponadto należy zauważyć, że jest podstawową zasadą dotyczącą dużych zaangażowań, że przy określaniu wzajemnych powiązań, jakość zarządzania i jakość kredytowa podmiotów nie są brane pod uwagę.
46. W poniższym przykładzie, zdolność CL1 do CL5 refinansowania ich działalności zależy od wypłacalności / reputacji inicjowania i gwarantowania instytucji A i od jakości aktywów bazowych każdego indywidualnego podmiotu (CL1 do CL5). Jako że instytucja A jest bezpośrednio / pośrednio odpowiedzialna za całość struktury (kolor zielony), a także jest pożyczkodawcą ostatniej instancji, A powinna uznać CL1 do CL5 jako jednego powiązanego klienta.
47. Z punktu widzenia inwestycji, to samo dotyczy na ogół instytucji B. Jednakże jeżeli instytucja B jest w stanie wykazać, że CL1 do CL5 nie stanowią jednego ryzyka, instytucja B może traktować je jako odrębne podmioty. Powinno się założyć jedno ryzyko, jeśli istnieje ryzyko zarażenia lub synchroniczne ryzyko pomiędzy poszczególnymi podmiotami CL1 do CL5. Ryzyko synchroniczne może wynikać na przykład z:
- i) wykorzystania jednego podmiotu finansującego;
 - ii) tego samego doradcy inwestycyjnego (np. komitetu inwestycyjnego);
 - iii) podobnych struktur;
 - iv) uzależnienia od zobowiązań z jednego źródła (np. gwarancji, wsparcia kredytów w transakcjach strukturyzowanych lub niezaangażowanych dodatkowych środków płynnych) i jego wypłacalności; i
 - v) podobnych aktywów bazowych.
48. W poniższym przykładzie CL1, CL2 i CL3 z jednej strony, a CL4 i CL5 z drugiej strony mają podobne ryzyka, tj. występuje albo ryzyko zakażenia albo ryzyko synchroniczne. Ogólnym założeniem w tym przykładzie jest to, że wszystkie pięć podmiotów jest ze sobą powiązanych, ponieważ zależą one od instytucji A i mają

wspólne źródło finansowania. Jednakże, jeśli instytucja B, która inwestuje w powiązania CL3 do CL5 może wykazać, że ryzyko zarażenia/ryzyko synchroniczne jest ograniczone do powiązań CL4 i CL5, tj. CL3 i CL4 i CL5 nie stanowią jednego ryzyka i, że wspólne źródło finansowania wszystkich powiązań można łatwo wymienić; może uwzględnić tylko CL4 i CL5 jako powiązane ze sobą i traktować CL3 jako kolejnego jednego klienta.

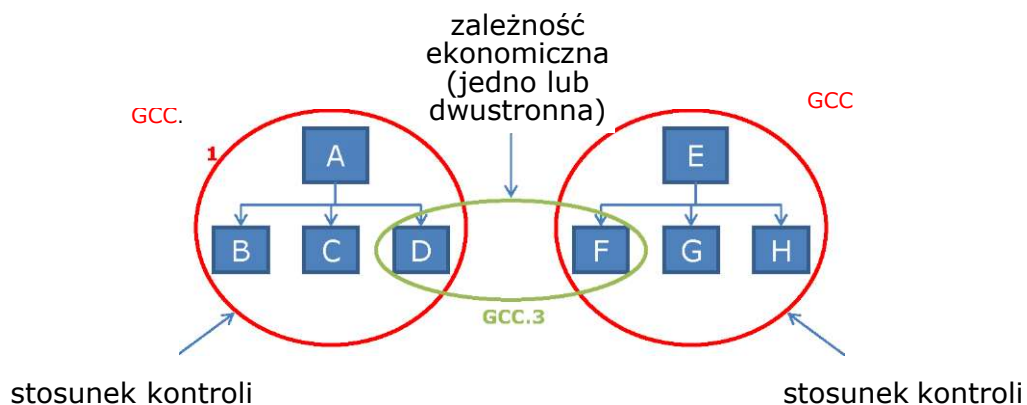
49. Przypadek poglądowy, w odniesieniu do powiązanych ze sobą klientów z uwagi na wspólne źródło finansowania, jest następujący: w przypadku, gdy bank zobowiązał się być obecnym lub potencjalnym podmiotem finansującym lub dostawcą wsparcia kredytowego dla więcej niż jednego kanału lub spółki celowej w podobnych warunkach, jeżeli zachodzi możliwość, że wszystkie z tych zobowiązań będą musiały zostać spłacone jako jednoczesne zobowiązania, ponieważ są zależne od tego samego podmiotu finansującego. Dla przykładu, jednostka zapewniła płynność dla wielu różnych kanałów, opierając się na wydawaniu weksla handlowego (CP) w celu finansowania tych powiązań. Kanały te nie miały innego źródła finansowania i zainwestowały w aktywa długoterminowe. Gdy poddano jakość aktywów kanałów w wątpliwość, utrata zaufania rynku była natychmiastowa i znacząca, a podmiot finansujący nie był w stanie wystawić nowego weksla handlowego. Wskutek tego nie mógł dostarczyć niezbędnych środków w celu refinansowania wszystkich kanałów. W związku z tym bank, jako główny gwarant kanałów, musiał finansować całą strukturę. Pomimo że różne kanały nie inwestowały w te same aktywa i były prawnie niezależne, gdyż były one własnością odrębnych funduszy, jest oczywiste, że różne kanały stanowiły grupy powiązanych klientów, ponieważ stanowiły jedno ryzyko. Ryzyko to nie było ryzykiem sektorowym, ponieważ to specjalizacja w niszowym produkcie na rynku pieniężnym lub dokładniej, na rynku weksli handlowych, spowodowała uzależnienie. W momencie, gdy nie było rynku dla

nowych weksli handlowych podmiotu finansującego, ograniczony zakres, kompetencje i solidność tych spółek celowych stał się jasny.

50. O ile powyższy przykład odnosi się szczególnie do kanałów i problemów napotykanym na rynku weksli handlowych, należy zauważyć, że wymóg, aby powiązać klientów ze względu na źródło finansowania nie jest uzależniony od rodzaju finansowanej jednostki, ani od zastosowanej formy finansowania, lecz zależy od jednostek otrzymujących całe lub większość ich finansowania ze wspólnego źródła, które nie może być łatwo zamienione. Tak jak w całej koncepcji powiązań, wymagana jest analiza przypadków.
51. Jednakże należy zauważyć, że wspólne źródło finansowania wyłącznie z powodu położenia geograficznego nie prowadzi same w sobie do konieczności powiązania klientów. Małe i średnie podmioty nie będą w wielu przypadkach w stanie lub nie będą miały motywów handlowych do korzystania z innych banków niż ich lokalny bank, a ponadto dla większości z nich osobista relacja z danym przedstawicielem banku jest kluczem do lepszych usług finansowych. Fakt ten sam w sobie nie uzasadnia uznania tych klientów za powiązanych ze sobą, nawet jeśli mają oni wspólne źródło finansowania. Taka sytuacja różni się od zależności finansowych opisanych w tym rozdziale, ponieważ motywacją do dzielenia wspólnego źródła finansowania jest położenie geograficzne i dlatego takie wspólne źródło finansowania można zwykle wymienić.
52. Klienci, którzy są zależni od obecnego źródła finansowania, bo po prostu nie mają zdolności kredytowej nie należą do tej kategorii. W ten sam sposób, bycie klientami tej samej instytucji nie tworzy wymogu grupowania klientów. Nie wymaga się, aby instytucja zbierała informacje na temat, czy to jej klienci mają wspólne zewnętrzne źródło finansowania, jednak instytucje powinny wziąć pod uwagę dostępne informacje w tym zakresie.

E. Relacja między powiązaniem poprzez kontrolę i powiązaniem poprzez powiązanie ekonomiczne

53. Powiązania wynikające z kontroli i powiązania wynikające z powiązań ekonomicznych to dwa różne pojęcia i wymóg, aby łączyć je może prowadzić do daleko idących wymagań grupowania. W związku z tym CEBS wstrzymuje się od ogólnego wymogu łączenia razem tych dwóch pojęć, co pokazuje poniższy przykład (patrz rysunek poniżej): Instytucja raportująca zidentyfikowała dwie grupy powiązanych ze sobą klientów (GCC) w oparciu o kryterium kontroli. Ponadto istnieją dowody na to, że klienci D i F są wzajemnie współzależni ekonomicznie, jak określono w sekcji D (np. 1-kierunkowa zależność F w stosunku do D). Jeżeli jest mało prawdopodobne, żeby z problemów finansowych klienta F wyniknęły trudności w pełnej i terminowej spłacie pasywów przez innych członków grupy powiązanych ze sobą klientów, nie ma potrzeby, aby włączyć klienta F do GCC. 1 - D i F mają być włączone do trzeciej GCC. Tylko w przypadku, gdy problemy finansowe rozprzestrzeniłyby się z jednej GCC do drugiej GCC (ryzyko zakażenia całej grupy) z powodu uzależnienia gospodarczego pomiędzy dwoma członkami, istnieje potrzeba, aby traktować obie grupy jako jedną GCC.

F. Kontrola i procedury zarządzania w celu zidentyfikowania

powiązanych ze sobą klientów

54. Wskazanie możliwych połążeń między klientami powinno stanowić integralną część udzielania kredytów przez instytucję i jej procesu nadzoru. W interesie instytucji leży zidentyfikowanie wszystkich możliwych połążeń, aby dokładnie rozumieć ryzyko klastra. Instytucje powinny wzmocnić wysiłki w celu identyfikacji połążeń w miarę wzrostu zaangażowań lub osiągnięcia określonego progu. Podczas gdy instytucja powinna generalnie zbadać połązenia wszystkich zaangażowań, CEBS oczekuje, że instytucje intensywnie zbadają możliwe połązenia ekonomiczne za pomocą odpowiedniej dokumentacji dla wszystkich zaangażowań, które przekraczają 2% funduszy własnych na poziomie indywidualnym lub skonsolidowanym.
55. Informacje na temat powiązanych ze sobą klientów są niezbędne do ograniczania wpływu nieprzewidzianych zdarzeń. W związku z tym instytucje wykorzystają wszystkie dostępne informacje w celu identyfikacji połążeń; obejmuje to informacje dostępne publicznie. Dane, które należy zebrać mogą wykraczać poza klienta instytucji i obejmować osoby fizyczne lub prawne związane z klientem. Informacje na temat połążeń ekonomicznych lub zależności gospodarczych na ogół nie są uwzględniane przez istniejące systemy informacyjne banków. Niezbędne dane wymagają wykorzystania "miękkich informacji", które zwykle istnieją na poziomie poszczególnych doradców kredytowych i menedżerów relacyjnych. Instytucje podejmą odpowiednie kroki w celu uzyskania tych informacji.
56. W zakresie identyfikacji powiązanych klientów, każda instytucja powinna mieć procedury ustalania powiązanych ze sobą klientów. CEBS zdaje sobie sprawę z możliwych trudności praktycznych w określeniu wzajemnych połążeń dla wszystkich zaangażowań instytucji. Niezależnie od tego, instytucja musi być w stanie wykazać właściwym władzom, że jej proces jest współmierny do jej działalności. Ponadto proces ten powinien być przedmiotem stałego przeglądu przez instytucję w celu zapewnienia mu adekwatności. Rzadko będzie możliwe zastosowanie automatycznych procedur identyfikacji połążeń ekonomicznych, dlatego w każdym przypadku będą wymagane analizy przypadków i orzeczenia.

Wskutek tego do identyfikacji powiązań ekonomicznych, instytucje powinny polegać przede wszystkim na doświadczeniu swoich inspektorów kredytowych oraz menedżerów zarządzających ryzykiem. W związku z tym zarząd instytucji i kierownictwo wyższego szczebla musi upewnić się, że odpowiednie procedury identyfikacji powiązań ekonomicznych są gotowe do wdrożenia, a menedżerowie zarządzający ryzykiem oraz inspektorzy kredytowi są wystarczająco przeszkoleni w tym zakresie. Co więcej, instytucje powinny także monitorować zmiany w zakresie wzajemnych powiązań, co najmniej w ramach normalnych przeglądów okresowych pożyczek i gdy planowane są znaczne zwiększenia pożyczek.

57. Zasadniczą kwestią w procesie jest pierwsze przyznanie zaangażowania klientowi, lub pierwszy raz, gdy zaangażowanie osiąga poziom, który wymaga indywidualnego postępowania ze strony instytucji. Na tym etapie zazwyczaj zaangażowany jest doradca kredytowy i występuje osobisty kontakt pomiędzy doradcą kredytowym i klientem. Jest to okazja, aby zebrać informacje dotyczące ujawniania powiązanych ze sobą klientów.
58. Zwykle największe zaangażowania instytucji zostaną oddane pod kontrolę doradcy kredytowego, zajmującego się klientem na bieżąco. Obejmuje to kontakt osobisty, jak i kontrolą sprawozdań finansowych i raportów. Jest to okazja do głębszego zrozumienia firmy klienta i ewentualnych zależności i zbieranie takich informacji jest normalną częścią prowadzenia ostrożnej bankowości.
59. Instytucja musi ocenić na przykład różnorodność bazy klientów lub najemców klienta. W przypadkach, gdy instytucja zidentyfikowała powiązania musi uzyskać informacje na temat innego podmiotu (-ów) w grupie powiązanych ze sobą klientów, jeżeli jest to niezbędne do wyrobienia sobie poglądu na temat zdolności kredytowej klienta. Instytucja nie jest jednak zobowiązana do zbadania, czy inny podmiot, z którym jego klient jest powiązany sam jest częścią innych grup powiązanych klientów, o ile inny podmiot nie jest klientem tej instytucji.
60. Niezależnie od powyższego, wszystkie powiązania, o których wie instytucja powinny zostać wykazane, niezależnie od wielkości zaangażowania. Ponieważ określenie wzajemnych powiązań zależy z jednej strony od oceny ekonomicznej, a z drugiej strony od dostępnych informacji, lub informacji zebranych przy dołożeniu wszelkich starań przez instytucję sprawozdawczą, możliwe jest, że różne instytucje otrzymają różne wyniki, analizując te same jednostki. Organy nadzoru powinny być świadome tego problemu i w szczególnym przypadku mogą uczynić wyjątek lub nie z tych różnic.

Część II. Traktowanie zaangażowań wobec programów z aktywami bazowymi, zgodnie z art. 106 (3) Dyrektywy 2006/48/WE

61. Zaangażowania mogą powstać nie tylko poprzez bezpośrednie inwestycje ze strony instytucji, ale także poprzez inwestycje w programy¹³, które z kolei inwestują w aktywa podstawowe. W konsekwencji, gdy instytucja inwestuje w program jest narażona z jednej strony na ryzyko związane z kierownikiem programu/deponentem, a z drugiej strony na ryzyko kredytowe i rynkowe związane z aktywami programu. W związku z tym najlepiej było by, gdyby aktywa bazowe programu były zawsze brane pod uwagę przy obliczaniu ryzyka zaangażowań dla dużych zaangażowań.
62. Zmienione przepisy w zakresie dużych zaangażowań obejmuje zaangażowania wobec aktywów bazowych. Nowy artykuł 106 (3) został zawarty w zmienionym CRD: *"W celu ustalenia, czy istnieją grupy powiązanych klientów w odniesieniu do zaangażowań, o których mowa w pkt (m), (o) i (p) artykułu 79 (1), w których istnieje ryzyko wobec aktywów bazowych, instytucja kredytowa ocenia program lub jego zaangażowania bazowe lub oba. W tym celu instytucja kredytowa ocenia istotę gospodarczą i ryzyko nieodłącznie związane ze strukturą transakcji."*
63. Artykuł 106 (3) wyjaśnia, że instytucje muszą osobno oceniać dla celów dużych zaangażowań programy z aktywami bazowymi, w celu określenia, czy istnieją grupy powiązanych klientów. Instytucje są zobowiązane do oceny, czy sam program, jego aktywa bazowe lub oba są powiązane z klientami tej instytucji (w tym innych programów), dlatego powinno się grupować takich powiązanych klientów celem spełnienia wymogów dużych zaangażowań. Artykuł 106 (3) nie określa jednak, w jakich okolicznościach program lub zaangażowania bazowe lub oba muszą zostać ocenione. Artykuł 106 (3) nie przewiduje także możliwości wybrania przez instytucję jednego z tych trzech rozwiązań, ale wymaga od instytucji podjęcia decyzji w oparciu o "istotę gospodarczą i ryzyko nieodłącznie związane ze strukturą", co do tego, które podejście jest najbardziej odpowiednie dla programu. Ponadto artykuł 106 (3) nie wyjaśnia, co instytucja powinna zrobić, jeśli przegląd nie jest możliwy lub jest zbyt uciążliwy.
64. Ponadto istnieją dowody na to, że zaangażowania instytucji wobec programów z aktywami bazowymi nie są spójnie (lub ostrożnie) traktowane w celu ustalenia istnienia grupy powiązanych klientów w odniesieniu do wymagań dużych zaangażowań. Prowadzi to do zwiększenia ryzyka naruszenia ograniczeń dużych zaangażowań oraz wynikającego z nich zagrożenia niepowodzenia firmy, co może prowadzić do negatywnych skutków. W związku z tym CEBS opracował projekt wytycznych określonych poniżej, dotyczących należytego traktowania różnych strukturyzowanych finansowań/ strukturyzowanych instrumentów finansowych.

A. Zasady leżące u podstaw projektu wytycznych

65. CEBS opracował projekt wytycznych w oparciu o następujące zasady:
- wytyczne powinny dostarczyć wskazówek ostrożnościowych dla różnych rodzajów programów z aktywami bazowymi;

¹³ Takie jak przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania (CIU) i finansowanie strukturalne/strukturyzowane instrumenty finansowania (np. sekurytyzacja)

- podejście przeglądowe jest uważane za najbardziej wrażliwe na ryzyko podejście do ustalenia powiązań bazowych aktywów z klientami instytucji, ponieważ zapewnia najbardziej ostrożne traktowanie z punktu widzenia dużych zaangażowań;
- ponieważ przegląd nie zawsze jest możliwy lub wykonalny wytyczne powinny dostarczyć alternatywnych podejść ostrożnościowych, które adekwatnie radzą sobie z takimi przypadkami. W tych podejściach, większa niepewność powinna znaleźć odzwierciedlenie w bardziej konserwatywnym postępowaniu;
- wytyczne powinny uwzględniać w odpowiedni sposób rozdrobnienie programów, znaczenie zaangażowań i sytuacje, w których instytucje mogą pozytywnie ocenić, czy nieznanymi klientami są różni i nie związani z innymi klientami w portfelu instytucji;
- niezależnie od kwestii powiązania aktywów bazowych z innymi programami lub bezpośredniego zaangażowania z klientami, ryzyko związane z programami powinno zostać wykazane.

B. Traktowanie programów z aktywami bazowymi

66. Potencjalne straty wynikające z programów z aktywami bazowymi mogą być spowodowane przez dwa źródła: ryzyko związane z samym programem i ryzyko związane z aktywami programu. Artykuł 106 (3) wyjaśnia, że należy wziąć pod uwagę te dwa źródła zagrożenia przy ustalaniu istnienia grupy powiązanych klientów. Inny charakter dwóch źródeł oznacza, że różne czynniki powinny być brane pod uwagę przy ocenie istotności ryzyka wynikającego z każdego źródła, a tym samym należy stosować przegląd, aby radzić sobie z ryzykiem wynikającym z aktywów bazowych lub ograniczyć inwestycje w specyficznym programie, aby radzić sobie z ryzykiem wynikającym z samego programu. W przypadku ryzyka wynikającego z aktywów bazowych, ważnym czynnikiem jest stopień dywersyfikacji w programie. Natomiast w przypadku ryzyka wynikającego z samego programu, istotnym czynnikiem do wzięcia pod uwagę będą ramy prawne zastosowane przez menedżerów funduszy.
67. W odniesieniu do ryzyka aktywów bazowych, biorąc pod uwagę obciążenia, które obowiązkowe podejście przeglądowe mogłoby wprowadzić w niektórych przypadkach, podejście CEBS dostarcza bodźców do przeglądu zamiast stosowania bardziej konserwatywnego postępowania. W związku z tym decyzja o najbardziej odpowiednim postępowaniu dla konkretnego programu leży po stronie instytucji.
68. Jednakże instytucje powinny, gdy jest to możliwe, skorzystać z bardziej wrażliwego na ryzyko podejścia i powinny być w stanie wykazać właściwym organom, że względy arbitrażu regulacyjnego nie wpłynęły na ich wybór. Właściwe organy oczekują, że decyzja instytucji jest uzasadniona z powodu względnego ryzyka, które może stanowić ten program w sensie przekroczenia ograniczeń zaangażowania oraz kosztów zmniejszenia tego ryzyka przez przegląd. Na przykład, jeśli instytucja dokonuje inwestycji, która stanowi 5% funduszy własnych, w funduszu z bardzo rozdrobnionym i dynamicznym portfelem, marginalny udział w tym programie w sensie "niespodziewanego idiosynkratycznego ryzyka kredytowego" instytucji może być niski, a koszt pełnego przeglądu tego portfela może być wysoki. Natomiast jeśli instytucja inwestuje w portfel nierozdrobniony i statyczny, udział tego programu w sensie "niespodziewanego idiosynkratycznego ryzyka kredytowego" instytucji może być

istotny, podczas gdy koszt pełnego przeglądu tego portfela może być bardzo wysoki. W związku z tym właściwe organy oczekują, że w tym ostatnim przypadku, instytucje powinny dokonać przeglądu programu i w pełni uzasadnić swoją decyzję.

69. Jeżeli instytucja nie może zapewnić, że nie ma powiązania między klientami instytucji i aktywami bazowymi programu, ostrożne traktowanie nie pozwala na traktowanie takich ekspozycji i programów jako niezależnych kontrahentów. Takie podejście stosowało by się do arbitrażu regulacyjnego, ponieważ liczba programów w portfelu instytucji nie jest ograniczona i mogą być one przedstawione na życzenie. W ten sposób instytucja zawsze będzie w stanie uniknąć łamania limitów dużych zaangażowań przez odpowiednio małe inwestycje w dużą liczbę programów. Dlatego też wszystkie nieznane zaangażowania programów powinny być uważane za należące do jednej grupy powiązanych klientów. CEBS jest świadoma, że to rozwiązanie nie uwzględnia możliwości wzajemnych powiązań między nieznanymi zaangażowaniami oraz portfelem instytucji. Jednakże CEBS uważa, że ograniczenie inwestycji w programy, w których podejście przeglądowe nie jest możliwe lub wykonalne jest wystarczająco restrykcyjny i łagodzi ewentualne idiosynkratyczne ryzyko klienta lub grupy powiązanych klientów.
70. Rozwiązania awaryjne, wymienione poniżej, dotyczą większej niepewności leżącej w nieznanymi zaangażowaniach bazowych (lub całych programach), oferując postępowanie konserwatywne, traktując wszystkie nieznane zaangażowania bazowe i programy za należące do jednej oddzielnej grupy powiązanych klientów, mimo że stopień konserwatywności będzie się bardzo zmieniać w zależności od przypadku. Dla instytucji, która inwestuje głównie w rozdrobnione i dynamiczne fundusze inwestycyjne (które jednak osiągają nie mniej niż 5-procentowy próg określony w pkt 74), to podejście byłoby konserwatywne, a dla instytucji, która zwykle nie inwestuje w programy, ale zdecyduje się skorzystać z programu w celu obejścia przepisów dużych zaangażowań, inwestując w program z jednym lub kilkoma aktywami, w które instytucja zainwestowała już bezpośrednio blisko 25% jej funduszy własnych, takie podejście byłoby w ogóle niekonserwatywne. Dlatego, jak wskazano powyżej, ważne jest, aby instytucje były w stanie wykazać właściwym organom, że względy arbitrażu regulacyjnego nie wpłynęły na ich wybór, czy zastosować przegląd, czy nie.
71. Jednakże awaryjne rozwiązania pozwalają firmom traktować wszystkie zaangażowania bazowe w programie, które mogą być zidentyfikowane zgodnie z normalnymi zasadami.
72. Ważnym zagadnieniem w kontekście przeglądu jest kwestia zmiany aktywów bazowych programu. Dla statycznego portfela, w którym aktywa bazowe nie zmieniają się w czasie, oceny można dokonać raz i nie ma potrzeby monitorowania jej na przyszłość. Dla dynamicznego portfela postępowanie jest bardziej skomplikowane, ponieważ aktywa bazowe, jak również skład programu mogą się zmienić. W tych przypadkach przeglądowi lub częściowemu przeglądowi musi zawsze towarzyszyć bieżące monitorowanie składu programu. 'Bieżące' oznacza w tym kontekście, że częstotliwość kontroli musi być dostosowana do częstotliwości i istotności zmian w aktywach bazowych programu.

73. Ponadto ostrożne traktowanie wymaga wzięcia pod uwagę, że jest możliwe powiązanie między aktywami bazowymi różnych programów lub między samymi programami.¹⁴
74. W wyniku tych rozważań CEBS proponuje, aby instytucje stosowały następujące podejście lub kombinację podejść do traktowania zaangażowania w programy z aktywami bazowymi zgodnie z art. 106 (3) w celu określenia powiązań aktywów bazowych w programie z innymi klientami:
- a) Pełny przegląd: Instytucja może zidentyfikować i monitorować w czasie wszystkie zaangażowania w program i przypisać je do odpowiedniego klienta (klientów) lub grupy (grup) powiązanych ze sobą klientów.
 - b) Częściowy przegląd: Instytucja może przejrzeć x znanych zaangażowań w program i przypisać je do odpowiedniego klienta (klientów) lub grupy (grup) powiązanych ze sobą klientów. Pozostałe zaangażowania traktuje się jako nieznanne zaangażowania zgodnie z (c) poniżej.
 - c) Nieznane zaangażowania: Wszystkie nieznanne zaangażowania (w tym w programy, których instytucja nie dokonuje przeglądu którąkolwiek z metod opisanych powyżej, a które nie są wystarczająco rozdrobnione) są uważane za jedno ryzyko i dlatego uważane są za jednego nieznanego klienta. Program może zostać uznany za wystarczająco rozdrobniony, jeśli jego największe zaangażowanie jest mniejsze niż 5% całego programu.
 - d) Podejście strukturalne: Jeśli instytucja może zapewnić (np. w drodze mandatu przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania), że aktywa tego programu nie są związane z jakimkolwiek innym zaangażowaniem bezpośrednio lub pośrednio w portfelu instytucji (w tym innych programów), które jest wyższe niż 2% funduszy własnych instytucji, może ona traktować te programy jako oddzielnych niezwiązanych klientów.

Oprócz ryzyka związanego z aktywami bazowymi, instytucje powinny oddzielnie rozważyć ryzyko wynikające z samego programu¹⁵. Dlatego inwestycje w pojedyncze programy (w tym grupy nieznanego zaangażowania, o których mowa w c)) są ograniczone do 25% funduszy własnych zgodnie z art. 111 (1) Dyrektywy 2006/48/WE.

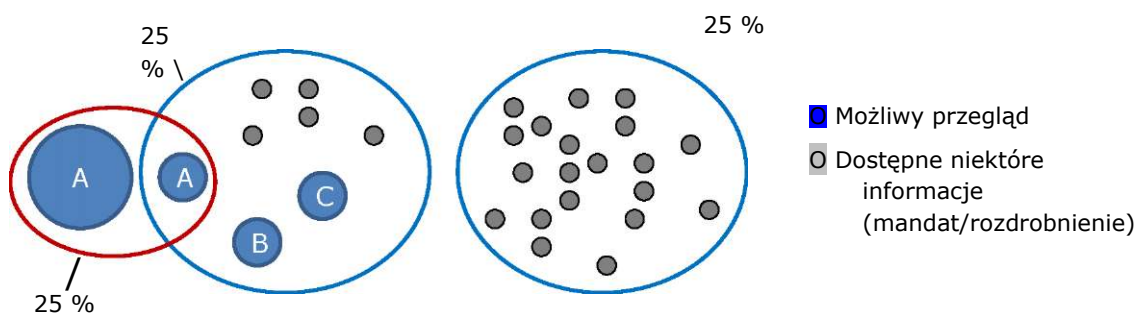
75. Instytucje powinny przestrzegać następujących zasad przy stosowaniu powyższych podejść:
- Dla środków funduszy, kryterium rozdrobnienia może być stosowane na poziomie aktywów leżących u podstaw środków.
 - Monitorowanie odbywa się na bieżąco, ale przynajmniej raz w miesiącu.
 - Jeżeli instytucja jest świadoma powiązań między aktywami bazowymi programu, wykazuje się je w celu ustalenia istnienia "grupy powiązanych klientów". Jednakże nie ma obowiązku intensywnie analizować powiązań między tymi aktywami.
 - Odpowiednie kwoty zaangażowań muszą być uwzględnione jedynie proporcjonalnie do udziału interesów instytucji w programie.

¹⁴ Raport S&P z 16 lutego 2009, na przykład, pokazuje, "że istnieje znaczne podobieństwo lub 'pokrywanie się' portfeli CLO i średniej pary transakcji mających 28% ich wspólnego portfela."

¹⁵ Takie powiązania mogą pojawić się ze względu na "ryzyko inwestora" lub "ryzyko zleceniodawcy" np. w sekurytyzacji lub z powodu uzależnienia od centralnego menedżera w przypadku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania.

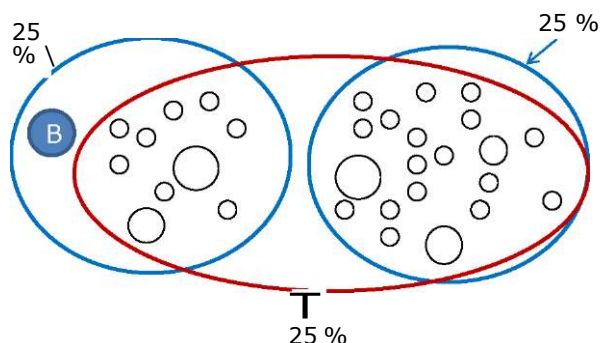
- CEBS proponuje okres przejściowy: do 31 grudnia 2015 r. instytucje mogą traktować programy nabyte przed dniem 31 stycznia 2010 r. zgodnie z traktowaniem programów, które wymagane było przed 31 grudnia 2010 r.

76. Przykłady ilustrujące "nieznanych klientów indywidualnych" (częściowy przegląd/portfele rozdrobnione/podejście strukturalne):

77. Powyższe przykłady pokazują po lewej stronie program, wobec którego stosowany jest przegląd. Instytucja zidentyfikowała kontrahentów (zaangażowania) A, B i C programu. Ponieważ instytucja ma również zaangażowania w stosunku do A w portfelu, musi dodać te dwa zaangażowania (małe i duże koło z "A") dla celów dużych zaangażowań. Zaangażowania B i C nie mają odpowiednika w portfelu instytucji i mogą być traktowane jako pojedyncze zaangażowanie. Inne nieznanne zaangażowania programu (szare okręgi w programie po lewej) są traktowane jako nieznaną klient. Program po prawej stronie przedstawia przykład, w którym instytucja stosuje "podejście strukturalne". W tym przykładzie instytucja nie posiada informacji na temat kontrahentów w programie, może jednak zapewnić, że nie są one związane z jakimkolwiek bezpośrednimi lub pośrednimi zaangażowaniami w portfelu instytucji (w tym innych programów), które są wyższe niż 2% funduszy własnych instytucji. W tym przypadku, instytucja może traktować program jako oddzielnego klienta niezwiązanego. Proszę pamiętać, że mimo to do obu programów stosują się ogólne zasady, i że pojedyncze programy na ogół podlegają limitowi 25%.

78. Przykład ilustrujący "traktowanie jako jednego nieznanego klienta":

79. Powyższy przykład pokazuje dwa programy. Do programu po lewej stronie stosowany jest częściowy przegląd. Instytucja zidentyfikowała kontrahenta (zaangażowanie) B programu. Zaangażowanie B nie ma odpowiednika w portfelu instytucji, dlatego może być traktowane jako pojedyncze zaangażowanie. Dla innych ekspozycji w obu programach (białe kółka) nie ma dostępnych informacji. Dlatego uznaje się je za wspólne i powinny być traktowane jako jeden nieznanый klient. Proszę pamiętać, że mimo to do obu programów stosują się ogólne zasady, i że pojedyncze programy na ogół podlegają limitowi 25%.

C. Traktowanie produktów transzowych

80. W przypadku niestrukturyzowanych zaangażowań finansowych, straty wynikające z niewykonania zobowiązania przez kontrahenta w programie są proporcjonalne do bezpośrednich inwestycji w aktywa bazowe. W przypadku strukturyzowanego finansowania/strukturyzowanych instrumentów finansowych obliczenia strat zależą również od poprawy kredytowania, związanego ze specyfiką transz. W przypadku gdy poprawy można egzekwować prawnie, CEBS uważa, że powinny być one brane pod uwagę dla celów dużych zaangażowań, w sposób zgodny z ramami ograniczania dużych zaangażowań. Proponowane traktowanie uznaje ograniczenia ryzyka kredytowego oraz uznaje, że hierarchia transz zależy od struktury, która jest spójna z ogólnym wymogiem wobec instytucji, aby korzystać z najbardziej wrażliwego na ryzyko podejścia, jakie jest stosowalne. Transze wykorzystują redukcję dużych zaangażowań przez poprawę kredytową.
81. Idea proponowanego traktowania jest następująca: dla danej pozycji, jaką inwestor może posiadać w ramach syderezytacji istnieje ochrona wynikająca z podporządkowanych transz, równa rozmiarowi tego podporządkowania. Niezależnie od tego, które z podstawowych zaangażowań pierwsze będzie niewypłacalne, dana pozycja będzie zawsze chroniona przez transze niższe, kwotą równą ich wielkości. W związku z tym początkowe zaangażowanie dla danej nazwy powinno być "dostosowane" i zmniejszone o kwotę równą wielkości wszystkich niższych transz. Zmiana ta będzie oczywiście zależeć od udziałów, które są inwestowane w transzę.
82. Dla portfeli rozdrobionych, w przypadku, gdy wielkość każdego kontrahenta jest mniejsza niż wielkość transzy pierwszej straty, wniosek wymaga od inwestorów w

transzy pierwszej straty uznania dużego zaangażowania równego każdej podstawowej nazwie, a od inwestorów w wyższe transze nie wymaga żadnych dużych zaangażowań.

83. Analizy trzeba będzie przeprowadzić dla każdej transzy (T), w której instytucja utrzymuje pozycję.
84. Wniosek musi być dynamiczny, ponieważ granice zmieniają się w miarę jak straty wpływają na bazowy portfel. Ciągła ocena wyników programu może więc być konieczna (patrz przykład 1 poniżej).
85. Istnieją jednak dwa zastrzeżenia, które mogą sugerować, aby dodać konserwatywne warstwy do uznania ograniczenia. Po pierwsze nie zawsze łatwe jest przeprowadzenie ponownej oceny portfela w sposób ciągły. Możliwe jest, że pierwsza transza straty jest wyczerpana, ale instytucja, która inwestuje w wyższe transze nie ujęła jeszcze tego faktu dla celów dużych zaangażowań. Z tego powodu warto zbadać konieczność wyjaśnienia standardów zarządzania ryzykiem, które banki powinny spełniać, aby skorzystać z takiego efektu ograniczania.
86. Po drugie istnieje ryzyko, że w wyniku ponownej oceny, gdy pierwsze straty zostaną wyczerpane, niektóre z pozycji dla pewnych nazw mogą wykazać nagłe naruszenia dużych zaangażowań (jako efekt ograniczania znikania pierwszej transzy straty). Instytucja może być wtedy zmuszona do zmniejszenia zaangażowań, aby przestrzegać limitów bez względu na warunki rynkowe, ryzykując sprzedaż ze stratą (może to zależeć od tego jak płynny jest instrument). Kompensata rat posiadanych przez instytucję chroni w pewnym stopniu przed stratami. CEBS uznaje istnienie wspomnianego ryzyka i uważa zatem za konieczne przeprowadzenie dalszych badań stosowania redukcji, podobnych do tego, co dzieje się z uznawaniem złagodzenia bezpośredniego zaangażowania.
87. Poniższe przykłady ilustrują, jak to będzie działać w ramach różnych podejść. Przykłady odnoszą się wyłącznie do ryzyka kredytowego wynikającego z aktywów bazowych i nie odnoszą się do ryzyka wynikającego z samego programu.

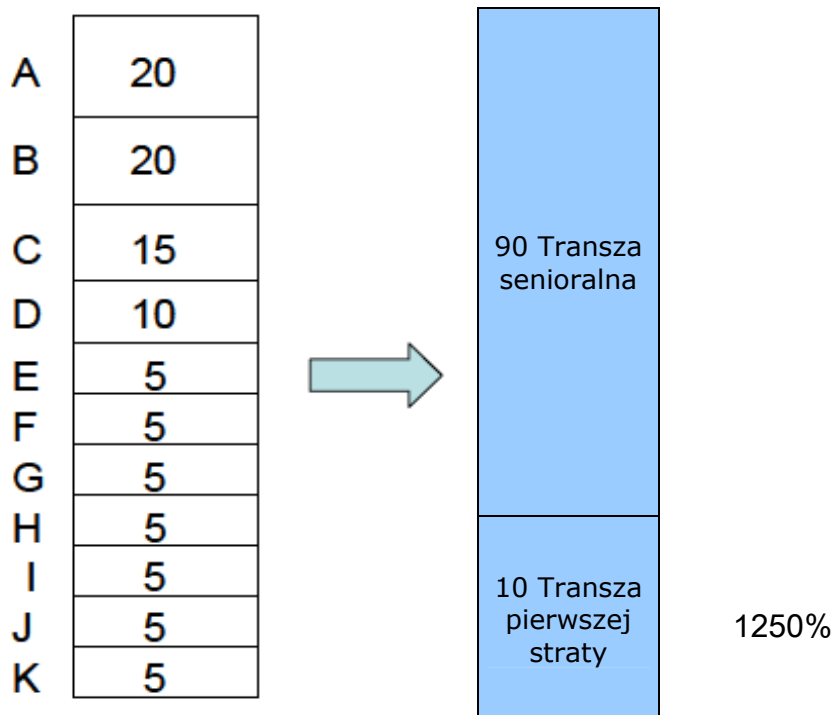
PRZYKŁAD 1

A. PEŁNY PRZEGLĄD (ten przykład pokazuje przypadek, gdy zastosowany jest przegląd)

Struktura produktów jest następująca:

PORTFEL BAZOWY

TRANSZE SEKURTYZACYJNE

Zakładając, że Instytucja 1 zainwestowała 90 w główną transzę, a Instytucja 2 zainwestowała 10 w pierwszą transzę straty.

Traktowanie dla celów dużych zaangażowań powinno być następujące:

Instytucja 1 w transzy senioralnej musi uznać:

0 z dłużnikami D do K

5 z dłużnikiem C

10 z A i B

Instytucja 2 w pierwszej transzy straty:

5 z dłużnikami E do K

10 z dłużnikami A do D

Zakładając, że w następnym okresie kontrahent K nie będzie wypłacalny i zarejestrowana zostanie utrata 5. Wtedy gdy strata ta jest znana, instytucje 1 i 2 muszą dokonać ponownej oceny zaangażowań. Dlatego zaraz po niewypłacalności:

Instytucja 1 dla głównej transzy musi uznać:

0 z dłużnikami E do J

5 z dłużnikiem D

10 z dłużnikiem C 15 z A i B
Instytucja 2 w pierwszej transzy straty:
5 z dłużnikami A do J

B. CZĘŚCIOWY PRZEGLĄD

Przykład ten zakłada, że tylko nazwy A i B są znane, co do reszty, instytucje wiedzą jedynie, że maksymalna kwota inwestycji wynosi 20.

Postępowanie dla celów dużych zaangażowań powinno być następujące:

Instytucja 1 dla transzy senioralnej musi uznać:

10 z A i B

10 do dodania do reszty nieznanymi

zaangażowań Instytucja 2 w transzy pierwszej straty:

10 z dłużnikami i B

10 do dodania do reszty nieznanymi zaangażowań

C. PODEJŚCIE STRUKTURALNE

Przykład ten zakłada, że nazwy nie są znane, instytucje wiedzą jedynie, że maksymalna kwota, którą można zainwestować w poszczególnych kontrahentów wynosi 20 i kontrahenci mogą należeć tylko do sektora farmaceutycznego w Wielkiej Brytanii, a instytucja nie ma innych pośrednich i bezpośrednich inwestycji w tym sektorze.

Postępowanie dla celów dużych zaangażowań powinno być następujące:

Instytucja 1 dla transzy senioralnej musi uznać:

10 do programu (bez efektu, ponieważ zaangażowanie w program 90 jest już ujęte)

Instytucja 2 w transzy pierwszej straty:

10 do programu (bez efektu, ponieważ zaangażowanie w program 10 jest już ujęte)

D. PODEJŚCIE REZYDUALNE

Przykład ten zakłada, że nie są znane nazwy, a instytucje nie znają maksymalnej kwoty zainwestowanej w każdego kontrahenta, ani nie mają wiedzy co do charakteru inwestycji (struktury).

Traktowanie dla celów dużych zaangażowań powinno być następujące:

Instytucja 1 w transzy senioralnej musi uznać:

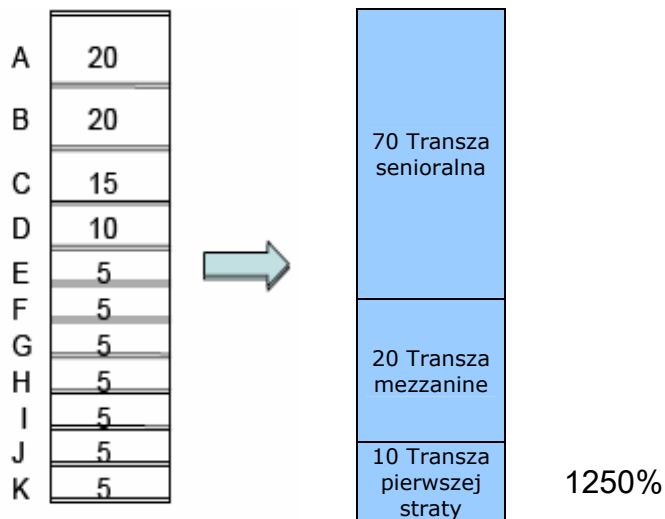
90 do dodania do nieznanych zaangażowań
Instytucja 2 w pierwszej transzy straty:
10 do dodania do nieznanych zaangażowań

Więcej przykładów, w jaki sposób podejście pełnego przeglądu może być realizowane w bardziej złożonych strukturach jest przedstawionych poniżej:

PRZYKŁAD 2

W tym przykładzie jest dodawana transza mezzanine do struktury i redukcja 50% jest wykorzystywana do zmniejszenia skutków dla transzy mezzanine. Ponieważ CEBS nie jest w stanie zalecić zastosowanie określonej redukcji, redukcja użyta w przykładzie jest tylko ilustracją tego, w jaki sposób redukcja może być używana, ale oczywiście redukcja w każdym konkretnym przypadku zależy od opisanych powyżej zagrożeń: 1) opóźnienia w ponownej ocenie i 2) strat, które mogą wynikać z wymaganej zmiany składu portfela, gdy pierwsza strata jest wyczerpana, biorąc pod uwagę nagłe pojawienie się naruszenia dużych zaangażowań. Traktowanie dla celów dużych zaangażowań powinno być następujące:

PORTFEL BAZOWY TRANSZE SEKURTYZACYJNE

Instytucja 1 w transzy senioralnej:

0 z A do K

Instytucja 2 w transzy Mezzanine:

0 z E K

5 z D

10 z C

15 z A i B

Instytucja 3 na transzy Pierwszej Straty:

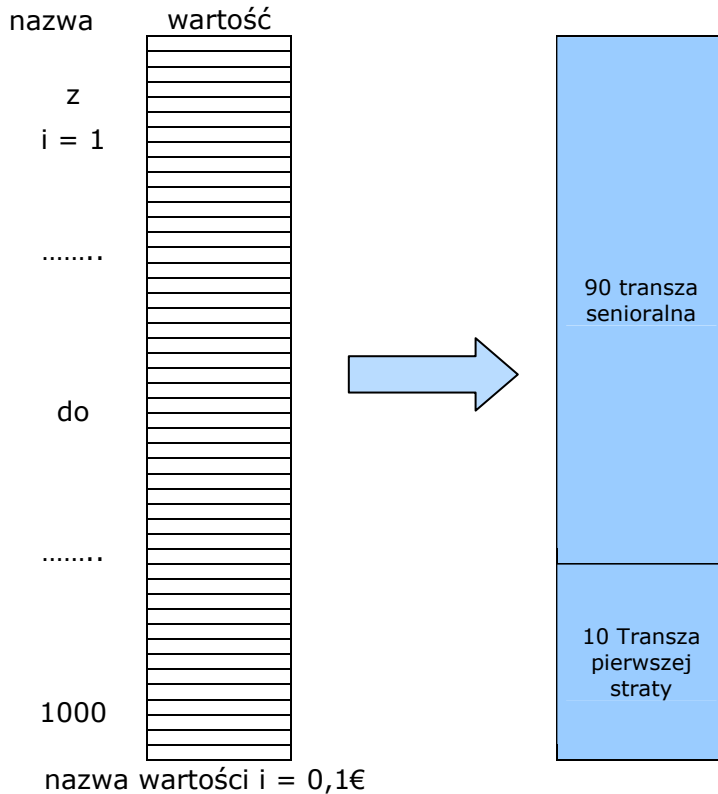
5 z E do K

10 z A do DKwota i nazwa i

PRZYKŁAD 3

PORTFEL BAZOWY

TRANSZE SEKURTYZACYJNE

Traktowanie dla celów dużych zaangażowań powinno być następujące:

Instytucja 1 w głównej transzy:

0 z dłużnikami I = 1 do 1000

Instytucja 2 w Pierwszej transzy straty:

0,1 z dłużnikami I = 1 do 1000

88. CEBS uznaje, że mnogość i zróżnicowanie finansowania strukturyzowanego/instrumentów finansowania strukturyzowanego mogą być duże, a zatem powinno się odpowiednio uwzględnić specyfikę każdego przypadku przy wdrażaniu tych zasad. Jednak CEBS jest przekonana, że zbieżne stosowanie zasad określonych w niniejszym dokumencie będzie stanowił cenny wkład w skuteczność zasad ostrożnościowych.